

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.—INCA.

Any II

SETMANARI POPULAR
INCA 4 DE NOVEMBRE DE 1916

Núm. 97

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

LA JUSTICIA ABANS QUE EL PRESUPOST

Moltes vegades hem retret el despotisme dels Estats moderns que es creuen ser una verdadera font de dret en lloc de limitar-se al seu paper de mantenedors del dret natural i de les bones consuetuds de la societat; però els actes de despotisme són arreu tan freqüents i ensems tan greus que constitueixen un tema de actualitat inacabable.

Fins ens atrevim a dir que aquest despotisme és avui més descarat que en cap temps de la història.

Abans l'emperador i el rei abusava del seu poder; feia tallar el cap del seu enemic en un dia de mal humor, li confiscava les propietats, mogut de la codícia; però aquells actes eren evidentment conseqüència de les seves concupiscències condemnats per la pròpia consciència i per la consciència dels altres.

Ara, els dèspotes moderns, amaguen les seves concupiscències darrera la llei, multipliquen les lleis expropiadores i opressores i el despotisme que de tal procedir resulta assoleix estat legal.

Abans el dèspota era una persona que solia pagar amb la seva fama, algunes vegades amb la seva vida, els excessos de la seva concupiscència, ara el dèspota és com una societat anònima que amaga el responsable; és la llei mateixa: això és més que un pecat social, és un sacrilegi social, perquè converteix la llei que és arma de lliberació en dogal, per escanyar el ciutadà indefens.

Fa pocs dies que el ministre de Hisenda ha llegit uns projectes de bases per a la reforma tributària, que podrien millorar anomenar-se bases per a la destrucció del dret de la propietat, i de consegüent per a la destrucció social.

No farem esment de l'articulat en detall: tot ell gaire bé es podria reduir a un sol article, que digués així: Es treuen a pública subasta les propietats dels ciutadans i s'adjudicaran a qui en pagui més contribució; aquesta subasta serà perpètuament oberta. En resum, això diu el projecte de llei, i encara amb una pila de detalls agravants, de què no fem esment.

Sens dubte, el senyor ministre de Hisenda parteix del principi de què l'Estat, font del dret de propietat, té el dret de distribuir-lo de la forma i manera que bé li sembli.

Aquesta afirmació implícita que plana damunt tot el projecte, retrata de còs sencer les insaciabls pretensions del estat modern. No passarà per menys que per la organització socialista, en la qual el propietari no és tal, sinó un senzill administrador de l'Estat i encar un administrador que no trobarà tribunal on apel·lar contra les injustícies del seu amo i senyor, que quan li plaurà disposarà de la seva vida, posant-li la motxilla al coll o li rampinyarà els seus diners, carregant-li al seu albir les contribucions o li expropiarà la casa pairal si li resulta que de això ell n'ha de reportar algun benefici.

Els Estats, en aquesta corrent, busquen complicitats que els ajudin. Quan voldran abatere els rics, inflaran les concupiscències dels pobres; quan voldran estemordir els pobres, se juntaran amb els monopolis i els trusts dels rics, i lo pitjor serà si uns i altres, no sabent descobrir el joc de darrera el taló, convenen alternativament en cooperar amb el despotisme, venent-se per uns quants rals o per una satisfacció de amor propi que rebràn avui la pau i la justícia socials, que són els elements primordials del progrés.

J. R.

De «L'Apat.»

LO ROSARI DE LA VIUDA

Es la nit de difunts freda i trista
Dorm lo mas entre'ls roures del bosc.
Està tot quan alcança la vista
En la terra i el cel negre i fosc.

Allà dins, en la llum tremolosa
Del vell tronc que flameja en la llar,
Se congrega callada i paurosa,
La família del mort a resar.

Acarona la mare endolada
En sos braços l'infant mes petit;
Altres dos completant la niuada,
De sos peus i sa falda fan llit.

La germana major a la mare
Mira, i besa, i esclata en un plor;
Los germans creixcudets de son pare
S'en recorden, i al punt li fan chor.

Los pastors, los servents de la casa,
Cors de ferro jamaí conmoguts,
Contemplant dolorits lo que passa,
S'agonollen pensívols i muts.

Alça l'avi, vellet centenari,
Per senyar-se, la mà feta un gel;
I comença la viuda el Rosari:

¡Pare nostre que estàs en lo cell!

¡Pare nostro! son llavi sospira,
I afanyós de son mal l'esperit,
Li presenta, on los térbols ulls gira,
Renovats-los torments que ha sufrít.

Veu— i encara la imatge l'espanta—
Tota plena la cambra de llums;
I el Vicari, en la mà l'Hostia Santa,
entre pres i clarors i perfums;

I el malalt, que la fe transfigura,
Rodetjat d'esplendor celestial;
I amb la destra que estén, aspra i dura,
Beneïnt a la esposa lleial.

Veu després que tots ploren i resen;
I el cadavre, en lo mig, cego i sórt;
I els fills crèduls, que besen i besen
La mà freda del pare ja mort.

Veu la casa nupcial trista i muda;
Lo pou sec; lo celler i el trull vuits;
Veu la ovella, que corre perduda:
Veu los bous de l'aladre esjunyits.

Veu penjada del mur la corbella;
Groguinós lo mallol, erm lo prat;
Veu parents i veïns que amb sa rella
Van reduint la paterna heretat.

Veu trucar la miseria a la porta;
Veu la fam, que a les mares fa por;
Veu, rendida, esglaiada, mig morta,
Que'l pa aaptan los fills de son cor.

Les entranyes la febre li crema;
Son pit omplen glopades de fel,
I prorrom en l'angunia suprema:
¡Pare nostre que estàs en lo cell!

I de sobte, com llum que més negres
Fa els horrors de la fosca i la nit,
De sa vida los dies alegres
Veu brillar en son seny afligit.

Clara font on, airosa donzella,
ella anava corrent i cantant,
i allí, omplint sa gentil canterella,
l'esperava, de goig tremolant!

Balls joiolos en mig de la plaça!
Nits d'albades, de música i trons!
Llarg noviatge a la porta de casa!
Boda plena de fe i d'ilusions!

Alta pinta dorada! Arracades
d'esmeragdes! Agulles d'argent!
Sabatetes de seda escotades!

Gipó just! Mocador transparent!
Mas alegre, que riu i blanqueja
per a rebre a la novia triomfal!

Blau esbart de coloms que aleteja
jubilós sobre l'ample portal!

Valls cobertes de pampols i espigues!
Arbres verds a lo llarg dels camins!
Blancs ramats de les aspres garrigues
que sestejen a l'ombra dels pins!

Hort ombriu, que maig ompli de roses!
Cambra oberta al primer raig de sol,
on, tot ple d'esperances ditxoses,
junt al llit ja s'agrunsa'l breçoll!

Sobre tota eixa ditxa passada
Estén are la Mort negra vel;
I en plors tendres la viuda esplaiada,
¡Pare, crida, que estàs en lo cel!

«Tu donares, oh Pare, als meus dies
Benhaurances que no meresquí;
No vull altres plaers ni alegries;
No't demané ja res per a mi.»

»A ta santa clemencia m'ampare,
Resignada a ma mísera sort;
No te crida la viuda: és la mare:
Busca auxili; no oblit ni conort.

»¡Per lo plor d'estos òrfens que escalda
Nit i dia mon cor maternal:

Per aquest engelet, que en ma falda
Riu encare ignorant de son mal:

»Per aquell que en son llit d'agonia
Els besava la front, u per u;
Per aquell que sens pena moria
Esperant i creent sempre en Tu!

»Dóna pau a ma ànima inquieta;
Dóna'm força i vigor sempre viu,
El vigor que a la pobre oreneta
Dónes Tu per defendre son niu.

»Veja jo, sempre trista i plorosa,
Mos fills créixer alegres i forts
Com brancada florida i pomposa
Que trau sava dels troncs vells i morts.

»I quan mira ma obra complida,
Quan la mare de res servirà,
Pren, en pago de tot, pren ma vida:
No la vull per a mi; pren-la ja.»

Aixís, plena de fe i d'esperança,
Diu la mare sens por ni recel;
I la santa oració del cor llança:

¡Pare nostre, que estàs en lo cel!

¡Pare nostre! amb sa veu farfallosa

Clama l'avi, que's va ja del món;
¡Pare nostre! amb sos llavis de rosa,

La donzella infantil li respón:

¡Pare nostre! uns als altres mirant-se

Repeteixen en chor els germans:

¡Pare nostre! els ulls aixugant-se,

Diuven jovens i vells, xics i grans.

I quan calla eixe crit de amargura,
S'ou, llunyana, en aquell mateix punt,
Altra veu, que més dolça i més pura,

¡Pare nostre! contesta allà amunt.

Alça el cap l'affligida matrona;

Ou atenta el dolcíssim concert:

¿Es sa veu que en lo cel ja ressona:

Sa oració que en els aires no's perd?

¿Per què aixuguen els plors ses palpebres?

¿Per què brilla joiós son front trist?

¿Què contempla en les fondes tenebres?

Allà dalt en la fosca, ¿què ha vist?

¿Veu que baixa un raig de la gloria?

¿Veu obrir-se lo cel lluminós?

¿Veu que gosa l'eterna victoria,

Complagut aguardant-la l'espòs?

Obri el llavi plessent lo mig riure,

I al cel alça plegades les mans:

Ja li és grat lo patir, dolç lo viure;

Ja els camins a sos peus tots són plans.

Resplandeix en sos ulls brillant flama,

I amb paraules d'amor i de mel,

Al fillet apretant, crida i clama:

¡Pare nostre que estàs en lo cel!

TEODOR LLORENTE.

L'esperit de Sant Francesc de Sales i el Purgatori

«La major part d'aquells qui temen tant el Purgatori ho fan per l'interés i amor d'ells mateixos més que per l'interés de Déu, i això prové de què aquells qui en prediquen ordinariament sols presenten les penes d'aquesta presó, i no les felicitats i pau que saboregen les ànimes que hi són.»

Es veritat que els torments són allà tan grans, que els més extremats dolors d'aquesta vida no poden comparar-s'hi; mes també les satisfaccions internes són tals, que no hi ha prosperitat ni contentament de la terra que s'hi pugui igualar.

1.er Les ànimes hi estàn en una continua unió amb Déu. 2.^{on} Perfectament sotsmeses a sa voluntat. 3.er O, millor dit, la seva voluntat és tament transformada en la de Déu, que no poden voler altra cosa que lo que Déu vol. 4.^{rt} Si el Paradís los fos obert, elles es llançaríen més aviat a l'infern que no comparèixer davant Déu amb les tares amb què es veuen tacades. 5.^{nt} Elles s'hi purifiquen voluntariament i amorosament, perquè aquesta és la voluntat de Déu. 6.e I volen estar-hi de la manera que plasqui a Déu i tant temps com ell voldrà. 7.e Són impeccables. 8.e No poden tenir el més petit moviment d'impaciència. 9.e Ni cometre la més petita imperfecció. 10. Amen a Déu més que a elles mateixes i que tota altra cosa, amb un amor complet, pur i desinteressat. 11. Són consolades pels àngels. 12. Estàn segures de la seva salvació. 13. Amb una esperança que no pot ser confusa. 14. Amb tot i la seva amargura santíssima, frueixen de pau. 15. Més breu: si en quant el dolor és una casta d'infern, en quant a la caritat és un paradís. 16. Caritat més forta que la mort, més potent que l'infern, i que té ses llums totes de foc i de flama. 17. En la seva pura amor no hi ha mesclat ni el temor servil ni la esperança mercenaria. 18. Estat feliç, més desitjable que temible, puix ses flames són flames d'amor i dilecció. 19. No obstant, temibles, ja que elles retarden la fi de tota consumació, que consisteix en veure a Déu, estimar-lo tantost vist, i per aquesta visió i aquesta amor alabar-lo i glorificar-lo per tota la eternitat.

CASAL EN VENTA.—Sa Madona, N'Antonia Alzina de ca'n Campos, té venal sa casa de sa propietat, de la plassa del Sol, davant sa pescateria.

Protección manifiesta del Sagrado Corazón de Jesús

Son legión los soldados franceses que llevan exteriormente colgada a su cuello, la medalla del S. C.; y compañías enteras ostentan un pequeño estandarte tricolor, aplicado en la solapa de su túnica, sobre el cual se ve la divina efigie; Numerosos son también los casos de especial protección que han atraído esas piadosas manifestaciones de amor.

Creo complacer á los religiosos lectores de la «Veu d'Inca», poniendo á continuación una carta que ha recibido el Director de uno de los periódicos de más circulación, del capitán de una compañía, y firmada por él mismo, por un teniente, tres sargentos etc.

Señor Director,

A petición de los hombres de mi compañía, le ruego se sirva dar publicidad a un hecho que acaba de pasar aquí, y que ha vivamente impresionado, á cuantos lo han presenciado. Ante todo debo decirle que el estandarte del Sagrado Corazón está en honor en mi compañía muchos de mis soldados, y yo mismo, llevamos el emblema Sagrado; y en varias circunstancias hemos podido constar los efectos de su protección. Es de mi deber proclamarlo—He aquí el hecho.

Estábamos, yo y parte de mi compañía, dentro de la bodega de una casa abandonada y de una mina que iba a parar á la extremidad de un puente que teníamos orden de defender a todo trance, cueste lo que costare.

La bodega y la mina han sido bombardeadas con un tesón y una violencia nunca vistos. Mas de 200 obuses de 105 Kilos cada uno, han caído sobre nuestro corto sector. Todo ha sido revuelto, trastornado; la bodega y la mina no son mas que un monton de escombros reducidos á polvo. Según el orden natural, todo el peloton debía ser aplastado, aniquilado.—Y bien, solo 2 hombres perdieron la vida; y cosa rara! no llevaban estos la piadosa insignia; los demás, lo sumo que hayan tenido, son algunos insignificantes rasguños.

Mi teniente y cinco hombres, á quienes había hecho yo mismo la entrega del pequeño estandarte, quedaron encerrados entre dos derrumbamientos. Vinieron después soldados del cuerpo de ingenieros para sacarlos, creyendo no encontrar allí más que cadáveres—Cual fué nuestra sorpresa y alegría al ver á nuestros compañeros llenos de vida, correr contentos hácia nosotros para abrazarnos. Caso muy particular; el punto donde había yo enarbolado la bandera del S. C. de Jesús quedo incolume así como la misma bandera—¡Viva el estandarte del S. C. de Jesús!

Firman la carta: Thomassin, capitán—J. Bernard, teniente—Dubenne, sargento etc, etc.

Sin duda todos sus devotos no están protegidos del mismo modo. Pero al di-

pensar de una manera visible su divina protecció aquí, allí, según su insondable beneplácito no deja de ser un llamamiento que hace. Y mientras la parte del mundo que está á salvo de esa lucha atrozmente salvaje, y que hasta de lejos horroriza, se divide en FILOS y en FOBOS y que las plumas de ambos bandos no guardan siempre la debida moderación que imponen las circunstancias, si se convirtiera todo en *filocordisjesus* tiempo hace ya que no oíríamos los ecos horrendos del cañon destructor—No sé como no lo ven así, hasta los más ciegos.

¡Ay del mundo! si confia su salvación en la potencia ó número de los cañones.

V. MARIL.

Garbes i gavelles

Pelegrinacions franciscanes

Els terciaris franciscans enguany han celebrades diferents pelegrinacions a Santuaris dedicats a Maria Puríssima amb el triple objecte de commemorar el VII Centenari de la Porciúncula, aconseguir la pau d'Europa i donar gràcies a Deu per lliberar l'Espanya de la guerra.

Els Terciaris de Madrid són anats al Santuari de Nostra Senyora dels Angels, a Getafe; els de Galícia, a la Esclavitut; els de les Vascongades, a Bogonya i Aránzoru; els de Catalunya, a Monserat i an el Remei de Vich; els d'Andalucía a la Retgla de Xipiona; i els de Mallorca com saben nostros lectors a Nostra Sra. de la Bona Pau de Montuiri.

Ara els de Murcia i Valencia volen oferir els seus homenatges a la Fontanta i a la Verge dels Desemparats.

Altars en campanya

La subscripció patriòtica dels altars portàtils per a la Guerra, feta entre les senyores Franceses ja és arribat segons *La Croix* a la suma de 800.000 de francs. Amb aquests diners s'han repartits entre l'exèrcit francès 5000 altars, essent edificants sobre manera que el número d'altars demanats sien se mitat més que no els que han pogut donar fins ara.

Ensenyament de segos

La obra de caritat que els Trapenses practiquen amb els segos víctimes de la Guerra ha fet que Mons. Martre, abat del Cirter i general dels trapenses, hage dirigit una circular a tots els superiors de l'Ordre de dins França, encarragant-los ferm que procurin la reeducació agrícola an els segues de la Guerra, i per això a la granja que tenen establerta al Monasteri de Sep Fous, reben a tots els segos que materialment poren ésser alojats; i després d'instruir-los en les pràctiques agrícoles, los cerquen col·locació que los asseguri el pa durant tota la vida.

Llissons de la guerra

El General de l'escèrcit italià ha prohibit a les poblacions a on tenen el seu Corté general els espectacles de *varietés* i l'entrada dels artistes d'aquest genre a dites poblacions.

En camvi tots els caporals militars demanen les germanes de la caritat per a servir an els hospitals i les umplen de atencions, admirats del seu heroisme, modestia i humildat. Mes el treball és molt i les monges relativament poques,

les quals multipliquen admirablement els seus esforços fins an el punt que hi ha hospitals que solament 10 germanes tenen esment a mil malalts.

Els metges italians s'han dirigit an els periòdics, recomanant-los que no facin gens de propaganda amb anuncis de llibres immorals, revistes, cines i demés espectacles etc. per les tristes conseqüències que duen a l'Humanitat.

Ports Francs a Barcelona

Per R. D. se ha concedit a Barcelona ports francs; però segons la premsa i els Caporals catalans el decret és molt restringit i confús i que no satisfà ni de molt les aspiracions de Barcelona, i que tant s'en val com no haver concedit res.

Amb la confusió que hi ha en aquests moment, és perillós fer-ne judicis.

Detalls del robatori de Correus

De «La Veu de Catalunya» copiam lo següent: Pot calcular-se en mig mil·lió de pessetes el total efectiu de lo robat en la central de Correus, donada la costum de declarar quantitats inferiors a les que en efectes s'envien.

23 dels plecs enviats en la «valija» foren imposats a la central de Madrid i el seu valor ascendia a 13 863 pessetes. La resta, fins a 32.250, eren valors procedents d'altres punts d'Espanya i de l'estranger.

Es diu que dos plecs, remesos per important casa bancaria i registrats cada un en 2.000 pessetes contenien en realitat 17.000 pessetes, així com altres plecs en els quals es declaraven 10.000 pessetes, en valien 71.000. Altres quatre plecs contenien en junt 108.000 pessetes. Tots aquests valors foren imposats a Madrid.

Algunes entitats bancaries estaven suscrites en una casa asseguradora de valors declarats. Quan un dels suscriptors verificava alguna imposició confessant quantitat inferior a l'efectiva, donava coneixement a la casa de veritable valor de la imposició, valor que, íntegre, es comprometia a pagar a l'entitat asseguradora en cas de roba, perdua, etc. I com que el cas s'ha presentat, la Societat de Segurs es veurá precisada a pagar als seus suscriptors víctimes de l'estafa, la diferencia entre lo declarat i lo efectiu.

L'emigració a França

La confederació general del Treball, de França, i la Unió general de Treballadors, d'Espanya, estableixen, en l'acord convingut pels seus secretaris, la manera d'encausà, baix la seva vigilància i inspeccio, l'emigració d'obrers espanyols a França.

Per virtut d'aquest acord, la Unió general de Treballadors servirà d'intermediari per al reconeixement de la mà d'obra d'Espanya per França.

A l'efecte, el Govern francès establirà les garanties de llibertat sindical per als obrers emigrants, i obligarà a la classe patronal a incloure en les bases dels contractes de treball les mateixes condicions de salari i d'hores per a cada professió en les regions a les quals siguin destinats els obrers espanyols.

Per ajustar-se a aquestes bases i reglaments, es posaràn en coneixement de la Unió general de Treballadors les condicions d'hores i salaris que disfruta cada professió en les distintes regions de França, encarregant-se el Comitè de la Unió de posar les organitzacions obreres espanyoles i aquestes en el dels obrers que desitgin emigrar.

Per tant, les organitzacions obreres espanyoles facilitaràn totes les informacions i indicacions als emigrants. Pel que toca al dret de llibertat sindical a França, s'enterarà als emigrants en

dues oficines d'emigració que s'establiran a San Sebastià i Portbou, o altra població pròxima a la frontera catalana. Les dues oficines encarregaran als emigrants que a l'arribar al punt de destí es dirigeixin al lloc on estigui establerta l'associació del corresponent sindicat francès. Aquelles oficines refrendaràn i segellaràn la targeta d'associat de l'emigrant amb el segell de la Confederació general del Treball. Les dites targetes, certificades i segellades, perteneixeràn a l'organització francesa, la qual oferirà als emigrants que hagin complert aquest requisit la seva ajuda en tots els casos que sigui necessaria.

Els emigrants espanyols, a la seva arribada a França, es donaran d'alta en el respectiu sindicat, a condició de que aquest perteneixi a la Confederació general del Treball.

D'aquesta manera els obrers emigrants espanyols queden sots la salvaguarda doble, de protecció i defensa, de les organitzacions obreres espanyola i francesa.

Noves d'Inca

Favorida per un dia esplèndid diumenge es celebrà la segona fira d'Inca. La concurrència a ella fonc nombrosa, per totes les places i carrers cèntrics trevessava la gent amb dificultat, vegent-se també plenes de faules i parades. No estant d'això, la concurrència encara no arribava a la plenitud d'altres anys. Els preus de grans i bestia porquí se sostengueren en les mateixes tarifes de nostra primera fira, essent ben poca la diferencia digne de anotar-se.

S'està construint un pou a la plassa d'es pou d'en Morro a la vorera des torrent; davant la fàbrica de pulpes de ca'n Petxorra, amb el fi d'aglapí s'aigo del pou tradicional del meteix nom, i després tapar-lo.

Si això es fa per decantar el pou d'as-mig, nosaltres no vèim que l'anfic pou d'en Morro, tal com està construïda avui la plassa fes tanta nosa que hi hagués necessitat de fer un pou nou. A moltes bandes es veu que les fonts solen estar as-mig de les places i aquest està a tal punt que estant as-mig quedava lloc per transitar per les persones i cavalleries sens haver de fer cap voltera.

Es fa aquesta feina per posar-hi una bomba i utilitzar s'aigo pel públic d'aquella bariada. Que es posi una bomba està ben fet i e-hu alabam, fa més de 10 anys que'l periòdic mallorquí d'Inca ja donava tunda sobre aquesta millora amb motiu de voler tapar dit pou que és molt fort amb aigos.

Es estada nomenada Mare Priora de la Comunitat del convent de Sant Jeroni d'aquesta Ciutat la virtuosa religiosa Sor Maria del Pilar Balle germana de nostro amic D. Pere ex-Alcalde d'Inca.

Felicitam a la nova Priora per aquesta distinció que per les seves bones qualidats ha merescut de les seves germanes en religió, fent estensiva nostra felicitació a la seva distingida familia.

Per la segona fira d'Inca el Jefe de Policia Sr. Barceló tancà dins es quartet de sa Cortera a dues jovensanes que no havien vengut a sa fira per cosa bona.

Per les vinents corant-hores de Santa Maria la Major, ocuparà la càtedra de l'Esperit-Sant el Pare Redal, dominicà del convent de Manacor.

Amb la religiositat i devoció propis de nostro poble s'han celebrades la festa de Tots-sants i la diada dels Morts que cad'any celebra la Iglesia a plena Tardor, quant les fulles groguenques cavien dels arbres aglasats.

Nostres iglesies s'han vistes plenes de gent piedosa que, vestida de rigorós dol, rebia la sagrada Comunió, i per la tarda amb compunció feia visites an els temples amb l'intenció de guanyar el Jubileu per les ànimes, mentres a dalt el chor es resava amb veu petètica els oficis de difunts.

Nostro Cementeri, també fonc molt visitat al cap-vespre de Tots-sants, vegent-se els caminals invadits per una processó de gent que sempre seguit passava per davant les sepultures, que, amb les seves corones, retrats, llums i flors que per tot arreu adornaven el camp de la mort, los refermava el recort de persones conegudes quant no era de sers estimats finits que los francava el cor.

A la capella es feia dificultós entrar-hi per la molta concurrencia que visitava el Sant Crist de l'Agonía.

A la sala que'l Sr. Custos ha fet emmoblar pel descans de les persones que tenen que estar al Cementeri, s'hi han posades dues magnifiques pintures a l'oli que emba lleixen ses blanques parets. Un d'aquests quadres és de Jesús orant a l'Hort i s'altra l'Endavallament de Jesús.

En nits de vel·la o temps d'espera l'estada an aquell lloc es farà agradable puis no hi falta res pel confort dels hostes.

No volem acabar aquesta curta memoria de les festes passades sens fer menció del notable sermó que prenuncià el novell orador sagrat Mossen Francesc Garau en la diada de Tots-sants, que demostrà tenir bells dots oratoris pel seu bon dir i nutrida composició.

El dia de Tots-sants una pobre veieta acompanyada d'una jove que eren anades al Cementeri, estava asseguda damunt un munt de fritura de sullà, rodetjada de gent que llamentava l'estat de postració de l'anciana, quant va passar el vice-president de la Creu Rotja D. Joan Pieras, persona intelligent en medicina, que veent que la veieta a penes tenia pols i que li entrava una suor freda, aconselià auxiliis que posats en pràctica lograren reanimar-la aviat.

A el número anterior publicarem:

...«Lo que diven que tengué presa foren les taules de joc. N'hi havia una a on se jugava i estava revoltada d'al·lots que bado-

caven i prenien el mossatge, fins n'hi havia vestits d'exploradors i... basta.»

Sabem que nostres moderades paraules són estat objecte d'afuats comentaris per persones que mos ne sab greu. Nosaltres no compremem que dir: «que al·lots vestits d'exploradors badocassen davant taules de joc» inclogui una censura pel Comité de la Federació Deportiva, sinó solament donarli motiu per cridar a l'ordre a sos subordinats. Això ni inclou censura ni tal era la nostra intenció.

Però sembla que lo que ha picat més son els punts suspensius de la cazeta. D'això no cal donar-ne explicacions; les persones que saben lletgir entenen que no va pel vestit d'explorador, sinó pel fondo sustancial del fet denunciatiu.

Per altra part, la Institució d'exploradors mos és molt simpàtica i d'ella hem publicat articles i noticies d'encobament, com sa mereix per la seva labor restauradora.

Ja fa estona que estam prevenguts de que una senzilla apreciació desagradable, raonada o inoportuna, bastà per tirar en terra tot el mèrit de llargues campanyes en favor d'una causa qualsevol, com li ha succeit el Sr. Massanet del Civisme. Això mos ha obligats a fer les coses per conciencia i per Deu, i no pel beneplàcit que'n puguem treure dels homos o de les coses. I no dèim tal cosa per lo dels exploradors que tampoc hem gastada molta tinta per ells, sinó per moltes altres coses que mos han posat en la ja llarga carrera de setmanariers.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	93'50	el quintá
Blat	a	25'00	la cortera
Xexa	a	26'00	id.
Sivada	a	11'00	id.
Id. forastera	a	10'00	id.
Ordi	a	14'00	id.
id. foraster	a	11'00	id.
Faves pera cuinar	a	23'00	id.
id. ordinarias	a	20'00	id.
id. per bestia	a	20'00	id.
Blat de les Indies	a	25'50	id.

Monjetes de confit	a	42'00	id.
Id. Blanques	a	41'50	id.
Siurons	a	37'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Garroves	a	06'00	el quintá
Porcs grassos	a	16'00	la arrova

REDUCCIONS

CARTELLS de Reducció de Kilos a lliures—En papé una pesseta; en cartó 1'75.

REDUCCIO de Kilos a arroves, lliures i unses al estil de Mallorca p'en Bartomeu Ramis. 20 centims.

REDUCCION de Kilos a libras y milesimas. Contiene, además, las reducciones de cuarteras a hectolitros, de canas a metros y de metros a canas con sus divisores—30 cents.

REDUCCION de Kilos a quintales, arrobas y libras con las reglas para hacer cuentas por Juan Vidal, Maestro de la Escuela Nacional de Lluvi. Una 25 cents.

Llibreria del Carrer de la Murta.—Inca.

PREPARACION

PARA INGRESO EN LA 2.ª ENSEÑANZA

1. ^a	2. ^a
Nociones de Geo grafía sobre el mapa por	Nociones generales de conocimientos útiles por
D. JUAN GRAU PUJOL	D. PEDRO RIBER

CAUDERNO 1.º

SE VENDE EN ESTA LIBRERÍA.

GABINETE DE FÍSICA.—Se venden algunos instrumentos y aparatos para la enseñanza y práctica de la Física.
Informes en la imprenta de este semanario.

Tip. M. Durán.—Inca

MANUEL PLAZA

SASTRE

EXPLÉNDIDA COLECCION DE TRAJES PARA LA PRESENTE TEMPORADA DE INVIERNO

■ CALLE CADENA ESQUINA PLAZA SANTA EULALIA ■

Palma

